

Derpaa fattes Lovforslaget (see Tillæg A. Sp. 2985 ff.), efterat Thinget havde givet Afkald paa at høre det oplæse, under Afstemning, og

vedtoges eenstemmig med 67 Stemmer.

Sagen gaaer nu tilbage til Landstinget.

Formanden: Jeg maa gjøre det ærede Thing en Undskyldning, for at jeg ikke strax gaaer til de følgende Sager paa Dagsordenen, men ingen af de Herrer Ministre, som have med disse Sager at gjøre, er endnu kommen tilstede, da Ministrene have været i Statsraadet. Jeg skal derfor afvente en kort Tid, inden jeg gaaer over til de følgende Sager og sætter enten den under Nr. 2 eller den under Nr. 3 opførte Sag under Forhandling. Jeg antager iøvrigt, at vi først maae gaae til Nr. 3, da Krigsministeren ogsaa skal være tilstede i Landstinget, men i saa Henseende vil jeg afvente nærmere Underretning.

Efter et Ophold bemærkede

Formanden: Krigsministeren er endnu tilstede ved Forhandlingerne i Landstinget, men da Finantsministeren nu er kommen her tilstede, vil jeg gaae over til den tredje paa Dagsordenen opførte Sag, med Forbehold af, naar den er tilendebragt, og Krigsministeren er kommen tilstede, at gaae over til den anden paa Dagsordenen opførte Sag.

Man gif altsaa over til:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Beslutning om Nedsættelse af en Commission i Henhold til Grundlovens § 46, angaaende den civile Administrations Ordning m. v.

P. C. Olsen: Da jeg igaar under nærværende Sags Behandling tillod mig at begjære Ordet, stod Muligheden af, at den kunde blive nægtet Overgang til 2den Behandling, for mig som temmelig sandsynlig, og under denne Forudsætning troede jeg ikke at kunne sige det ærede Thing i dets Dufte om, at jeg skulde give Afkald paa Ordet. Denne Sag er

nemlig ved den forunderlige Stilling, som den høitæredede Finantsminister har indtaget til den, kommen til at foreligge saaledes, at det næsten er nødvendigt for de Medlemmer, som agte at stemme for den, med et Par Ord at omtale, hvorledes deres Stilling til den er. Den høitæredede Finantsminister har nemlig absolut villet betragte denne Sag som en Krigserklæring imod Regjeringen, medens jeg derimod betragter den som en venlig Haandsrækning til Regjeringen. Den høitæredede Finantsminister sagde igaar gjentagne Gange, at Regjeringen var i Besiddelse af den allerbedste Villie, Iver og Hyst til at skaffe os en simpel og billig Administration, og jeg nærer paa ingen Maade nogen Tvivl om denne Regjeringens gode Villie, men Ordspørget siger, at en god Villie drager et stort Læs, og da jeg har seet, at Regjeringen med sin allerbedste Villie ikke har formaaet at drage mere af det store Læs: At skaffe os denne simple og billige Administration, med den ringe Brøksbeel, som foreligger i det os forelagte Lønningslovsforslag, er det blevet temmelig klart for mig, at Regjeringen med sin bedste Villie ikke har formaaet at trække dette Læs alene. Jeg troede imidlertid, at naar Folkerepresentationen og Regjeringen lagde deres gode Villie sammen, vilde de formaae at kunne trække Læsfet i Forening, hvad hver af dem særskilt ikke har formaaet. Den høitæredede Finantsminister bemærkede ved Siden af, at han udtalte Forsikringen om Regjeringens gode Villie til at skaffe os en simpel og billig Administration, at man naturligtviis ogsaa maatte tage Hensyn til, at Sagerne bleve udførte med Nøiagtighed og propert. Dette er ganske rigtigt, men det staaer rigtignok for mig, som om Sagerne kunne blive udførte nøiagtigt og propert, uden at man behøver at have f. Ex. saamange Mellemlid, hvorigjennem de simpleste Sager skulle passere, inden de komme til Afgjørelse. Jeg vil tillade mig ved et Par Exempler at opløse, hvad jeg mener. Jeg mindes, at jeg for en Deel Aar siden har læst om en Strid, som fandt Sted imellem en Bommand og en veifarende Mand, idet Bommanden meente, at den Veifarende skulde betale 4 ß i Bompeng, medens den veifarende Mand meente, at han kun skulde betale 2 ß, og inden denne høist vigtige Sag kunde blive afgjort,